

Telefon îmbătrânind

Adrian Păunescu

Trec anii și se numără ca banii
Și viața mă așază pe rugul ei cărunt,
Bunica nu-mi mai spune nani-nani,
Mă-nfrigurează fiecare amănunt.

Și cel ce-am fost și cel ce sunt se ceartă,
Dar vai și-acest război e-atât de monoton,
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Se adaugă mai fiecare oră
Și telefonul sună distant și suveran
Și parcă și el însuși mă imploră
Să nu-l tot schimb adăugând un an.

Acum, când crucea anilor e spartă
Și omul de zăpadă, ce sunt, își ia palton,
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Răsună-n mine toate ca-ntr-o sală
În care mormăie strigoiul unui urs
Și crește din greșeală în greșeală
Pedepsitorul căilor ce le-am parcurs.

Și dacă moartea mea nu mai e moartă
E că eu însumi mi-am ajuns un zvon,
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Ceva, aici, produce căruntețe,
O fabrică de calcar la mine-n oase văd
Și vine albul ei să mă învețe
Cum să surâd aliniindu-mă-n prăpăd.

Cu fiecare an ce nu mă iartă,
Ca într-o adunare făcută monoton
Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.